

סיפור לשבת

מה שלא עושה הטבע עושה הצבע

שלום לכם, שמי חנוך, בן 26 נשוי ואב ל-2. בכדי להתחיל בסיפור שלי, חשוב שתכירו אותי קצת. מאז היותי קטן, לא היה ניתן לבקש ממני דבר, מתוך לחץ. הרוגע, השלווה, וקורטוב אדישות, הם מנות חלקי. המזל הוא, שכולם הבינו אותי במהלך חיי, משפחה וחברים, וסתם קרובים שעמם נפגשתי גם לעיתים רחוקות. אשתי, בת יחידה בין 10 אחיה. בפגישות עמה, הבהרתי את העניין, והיא מאוד גילתה אמפתיה בנושא. זה הרגיע אותי, ונתן לי להבין שהחלום אכן מתגשם, ועדינות הנפש והרוע של רעייתי, ייתנו לי להוביל את הבית על דרך המלך. רק מה, על מישור אחד שכחתי לבדוק: על אבא שלה.

חמי אדם עם לב טוב מעל הרגיל, בעל בית ואב משפחה שמוסר את נפשו למען ילדיו. שבועיים לפני החתונה, רק סגרנו חוזה שכירות, הוא התייצב לבדוק שהכל מתנהל כשורה ולא עבדו עלינו. הוא גם התנדב להגיע לדירה לקבל את הרהיטים, ושלח את אחד ממאות מכריו, לצבוע את הדירה ולתקן פגמים שהיו שם. כששמע את רעייתי חושבת בקול: "אני מקווה שלא יהיה קשה לנו בלי מזגן", מיד ביום שלאחר מכן הוא הסדיר זאת עם בעל הדירה, והמזגן הותקן. בקיצור: זה מסוג האנשים, שעושה לך טוב בכדי שהוא ירגיש טוב, מרוב שהוא אוהב אותך. עד כאן הכל טוב ויפה, עד השבת הראשונה שהגעתי לביתו אחר נישואי, משם הסיפור מתחיל.

בליל שבת, אל מול כל בני המשפחה המורחבת, דפק חמי על השולחן קלות, ואמר: "ש... אני רוצה להזמין את חנוך היקר, לומר דבר תורה, בכבוד חנוך". הופתעתי, אבל הייתי מוכן, ואמרתי דבר תורה. הבנתי שכנראה הוא רוצה להכניס אותי למאגר המשפחתי ולשבור את מסך הבושה של החתן החדש. אבל טעיתי. כי שבת בבוקר למחרת 20 דקות לפני השעה 7.00 נשמעו דפיקות על דלת החדר, ויחד איתם צעקה שקטה: "חנוך, קום, תפילה. בשעה שבע קורבנות". האמת!? הוקפצתי, הקפצה שלא הייתה מביישת חייל שזכה לתנומה בפעולה מבצעית, בפרט שהחלום שחלמתי בו בזמן היה בהתפתחות מעניינית והתנפץ לפתע מהתקרית, שלא הייתה רחוקה מאירוע פח"ע (פעילות חבלנית עוינת). גם כאן ניסיתי איכשהו להבין, שזו שבת ראשונה שאני מתפלל עם חמי כחתן ממש, נו טוב. אבל המצב הלך והחמיר, כל שאלה שהייתה לו מתנ"ך, חת"ת, זמ"ן נק"ט, שולחן ערוך וכ"ו היה מפנה אליי, הבנתי שאני החתן היחיד ויש לו חוסר ניסיון איך להתנהג עם חתן, אבל מדוע הפכתי למנוע חיפוש תורני למען השם?! כמה שניסיתי לא להתייחס במשך חצי שנה, לא הצלחתי. מאותה השבת הראשונה, הרגשתי מחנק, לחץ, וחוסר נוחות. עם אשתי לא דיברתי על כך, בפרט שלא הבינה זאת כמטרד, אולי כי הבינה שכך הם היחסים בין חתן לחמיו. מה גם שלמדתי, לעולם לא להגיד לאישה טענות על משפחתה אם אינה מבינה את הדברים כראוי. אבל, רעיון עלה במוחי.

לאחר ברור מי הוא הדמות המשפיעה והמכירה ביותר את חמי, הבנתי שמדובר ברב בית הכנסת שלו. ניגשתי אליו, הוא אדם חכם ואיש תבונה, הוא אמר לי כך:

1. בשבת הבאה שתגיע להורי אשתך, תכין לפני כן כמה חידושים על הפרשה בכוונה תחילה, ואל תמתין לזמן הקבוע שחמך מזמין אותך, אלא ממש בזמן שאוכלים את הדגים, תתחיל לדבר. ושמגיע הבשר, תגיד עוד משהו, וכן הלאה.

2. חשוב מאוד שבבית חמך תפתח מדי פעם ספרים ותלמד, חוץ מהזמן שאתה יוצא ללמוד מחוץ לביתו, חשוב שיראה אותך לומד, זה ירגיע אותו.

3. בחמש הפעמים הבאות כשאתה מגיע אליו לשבת, תדאג לדבר אתו בכל פעם, על נושא הלכתי מסובך, וכמה שיותר בשפה הארמית. ולא משנה על מה, רוב, חזקה, או מים אחרונים חובה.

סיפור לשבת

4. והדבר האחרון, תכבד אותו כמה שיותר. ולהרחבת הדברים: חמיך רוצה שתרשים אותו. כן, זה נשמע קצת נורא, אבל ישנם אנשים שלא מחפשים לדעת מי זה הבן שלהם או במקרה שלך מי הוא החתן שלהם באמת, אלא הם מנסים תמיד לראות סממנים חיצוניים שירגיעו אותם, זה הסיפוק והנחת שלהם. פעמים, מה שלא עושה הטבע עושה הצבע. ואני מבטיח לך, שעוד חודשיים לא רק שישבע ממך, הוא כבר יבקש ממך לנוח, ולא לדבר יותר מדאי דברי תורה. ואכן, כך היה.

למדתי כמה דברים מהסיפור הזה: קודם כל, בכל בעיה, למי שיהיה, תפנה לרב של ה"בעיה", כבר פתרת חלק נכבד ממנה. ועוד דבר: כן, ישנם אנשים שחשוב לעשות להם נחת לפי בחירתם, (אם זה לא נוגד את הכללים כמובן) במקום לפתח כלפיהם נוגדנים, ולהרכיב אופוזיציה. גם אם לך זה נראה מצחיק או שולי ולא אמיתי, אצלם זה המבחן, ועם הקרובים אליך יש עליך חובה להסתדר, בכל דרך.

מקור: הרב משה רבי